

De Mica En Mica

Joan Manuel Serrat

En aquell petit cafè on no volen entrar
ni la llum del carrer, ni la gent assenyada,
vaig trobar el teu mirar, melangiós i llunyà
com la boira que neix al port, de matinada.

Et vaig prendre una mà i em vas seguir en la nit
com un gosset perdut que prega una carícia.
Vas omplir de colors la tristor del meu llit,
de vermells de capvespre i de verds de Galícia.

I el meu racó va a ser
el teu racó també.
Eres jove i bonica.
Vaig començar jugant
i et vaig anar estimant
de mica en mica.

Em vaig acostumar poc a poc al teu nom,
a la teva escalfor i a les teves paraules,
al soroll del teu pas pujant els esglaons
i a la teva manera de parar la taula.

A l'olor de les teves mans que cada nit
voltaven el meu cos com una fina gasa.
Però tot es va ensorrar quan et vaig sentir dir:
"Me'n vaig a buscar el sol. És molt fosca la casa".

"Ningú no m'està esperant.
Gràcies per tot, Joan..."
Eres jove i bonica.
Se'n va anar de repent
el que vaig anar perdent
de mica en mica.

Vaig sentir tant de fred aquelles nits d'estiu.
Vaig maleir mil cops la petita taverna...
Quantes tardes he anat a dur el meu plor al riu.
Quantes nits he passat en blanc, com la lluernà.

Però em vaig acostumar també a viure tot sol
sense estripar els papers, ni les fotografies.
Si tinc fam menjo pa. Si tinc fred encenc foc
i penso: "Si avui plou, demà farà bon dia".

I torno a anar al cafè
i penso que potser
tu eres jove i bonica.
Però, el temps ha anat passant
i jo t'he anat oblidant
de mica en mica.